

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 18. februarja.

V železniškem odseku, kateremu naš poslanec g. baron Gödel-Lannoy predseduje, je on sam trgovinskega ministra vprašal ali je vlade volja, podpirati zidanje železnice od južne železnice do Rogatca, ako se najdejo podvzetniki. Gosp. baron Gödel potem navaja, da so, kolikor je njemu znani, načrti izdelani za tri variante: od Polična čez Gabernik, od Bobove čez Podplat in od Št. Jurja čez Šmarje. Drugi načrt bi zahteval najmanj kapitala, namreč 1.200.000 gld. in bi spadal v črto Knittelfeld-Zapresič, ter bi se proga lahko nadaljevala do Konjice. Ostali dve črti pa bi stali po 1½ milijona goldinarjev. G. minister Pino je odgovoril, da dozdej vladi še nobeden načrt ni predložen, da pa je pripravljena, podpirati podvzete, ako je treba do jedne tretjine stavbenega kapitala, če se ostali dve tretjini od druge strani garantujeta. Na štajerskem deželnem zboru je tedaj, da se ta železniški projekt uresniči. Kajti podjetniki so tudi pripravili jedno tretjino kapitala dati, ako se štajerski deželni zbor zaveže, da prevzame za tretjo tretjino delnice ali jo saj garantuje. Ker je v Slatini investiran imenitni del štajerskega deželnega premoženja, čegar dohodki so razmeroma pičili, bi pa gotovo močno naraščali, ko bi Slatinske toplice bile z železnico zvezane, je le v interesu dežele, da se udeležuje s primernim delom potrebnega kapitala. —

V budgetnem odseku bode g. Jireček, kot poročevalec za učno ministerstvo, predlagal novo resolucijo zastran slovenskih paralel na gimnazijah v Celju in Mariboru ter na Goriškem in Primorskem, dalje zastran slovenskega učnega jezika na Mariborskem učiteljski. Radovedni smo, s čim se bode zdaj izgovarjalo učno ministerstvo, ko niti ne more več trditi, da nemamo potrebnih učnih knjig. Še manje pa, da bi ne imeli Slovinci dovolj učnih moči. Goriškemu deželnemu šolskemu svetu je sicer gosp. minister Conrad lani prošnjo zastran slovensko-italijanskih paralel v Gorici odbil, rekoč, da je slovenščino na Kranjskem le upeljal za poskušnjo, ne definitivno in da se morda še odpravi. To se je lani zgodilo, letos pa je morda g. minister družega mnenja in tu bode g. dr. Tonkli,

ki je že dvakrat storil vladi veliko uslugo, da je prevzel referat, ko se je vsak drugi branil — pri „Länderbank“-afēri in pri izjemnih naredbah — imel priliko opozarjati slavno vlado, da se naj tudi ona Slovencev blagovoli spominjati, tem bolj, ker tu ne gre za nobene koncesije, ampak za pravice, v ustavi vsem narodom zagotovljene.

Ljudomil zakon.

— o. — Grudnova hiša je bila nekdanja prva v vasi, vsega je imela dosta, sreče, časti in blaga. Oče Andrej bi svojega poštenja in dobrega imena ne bil prodal za vse zlato na svetu, daleč na okrog je bil poznat ta mož, vse ga je čislalo in spoštovalo; ni čudo, če so bili sovaščanje veseli, da jim je Gruden hotel biti za župana. In Grudnova mati, mati županja, toliko, da neso klobukov snemali pred njo; in bili bi, če bi bila taka navada pri kmetih! Njuna otroka pa sta tudi bila uprav materina in očetova. Kdo bi ne bil zavidal Grudnove hiše za vso to srečo in čast? — Ali prišlo je drugače. Andrej Gruden je bil obdolžen, da je iz sejma domov grede, svojega tovariša ubil in okradel, in postavili so ga pred porotno sodišče. Vse se je čudilo, kako je mogel Gruden tako zabresti, on sam je ven in ven trdil, da je nedolžen, da on ni kriv groznega dejanja. Ali porotniki in sodniki, sami vestni možje, so ga morali obsoditi, ker je vse pričalo zoper njega. Razglašen je bil torej za ubijalca in v sramoti mu je bilo nastopiti večletno kazen v grozih vječi tam daleč nekje, kjer ni imel nobene druge tolažbe n go zavest, da je obsojen — po krivem, po nedolžnem! Nad njegov dom in njegove preljube domače so pa prišle vse stiske in nadloge, ki splihajo iz tega dogodka. Mati je razjedela od žalosti tega v grob, domačijo je na se potegnil slabovesten oče in vsak h p utezne uborna otroka zagnati ven pred prag iz rojstne očetove hiše. Čez pet let pride resnica na dan, nekdo na smrtni postelji spozna, da je on ubil tistega, ki je zavoljo njega bil Gruden obsojen in zaprt. Gruden se vrne domov, zarasten in zamarjen, domač pes se zakadi vanj, ko stopi na svoje, in sedaje za mizo v prazni in golj biši, si pravi vesel: zdaj si vsaj lahko na svojem odpočijem. Po nedolžnem obsojeni in kaznovani Gruden je pa kmalu od svojih dobrih dveh otrok zvedel, da je ob vse,

da mu je v njegovih letih začet od konca, a vrhu tega brez gospodinje!

Komu ni znana žalostna ta povest? Ne od tod, ker jo naš pesnik Stritar pripoveduje, nego iz vsakdanjega življenja, iz znane skušnje! Čestokrat nas je že pretresla novost iz bližine, da je ta ali oni bil obsojen, da je že prestal velik del svoje hude kazni ali morda celo vso kazen, a da se je pozneje razodela njegova nedolžnost. Že gola taka zmota državne naprave, katera bi imela po svojem poklicu človeku meriti pravico, nikari ne krivice, dovolj je silovita, razburiti človeško srce in udariti v človekovo pamet! In navadno ob taci novosti res nismo kupi z grenko pijačo pogledali na dno, ker tega nismo bili v stani, ker je nemogoče, predočiti si vse duševne boje in muke, katere nedolžni pretrpi pred obsodbo in po obsodbi, ker je nemogoče premeriti vse, kar je svet sramote navalil na nedolžnega, dokler se ni vsa stvar na čisto dela, ker je slednjič nemogoče ceniti vso škodo in nezgodo, ki je vsled tega zadela nedolžnega imovino in družino! Jedno ali drugo zlo je že samo na sebi v nebo upijajoča krivica in to tem hujša, ker izvira od modérne države s sveto jej nalogo, pomagati do pravice in popravljati krivico, in ker se godi v času, ki hoče biti v prvi vrsti prosvetljen, v drugej pa ljudomil. Za tega delj je bilo opravičeno gibanje tudi pri nas v Avstriji, ki je hotelo izpodnesti to neprimerno, žalostno v vsakem ožju javno mnenje, zastopano v tej stvari zlasti tudi v leposlovstvu, jelo je neprestano igrati na duri postavodajčeve s prošnjo in zahtevo, da naj država odškoduje po nedolžnem obsojene, da naj popravi krivico, če tudi nehoté storjeno po svojih služabnikih. Se ve, da je tukaj tudi država v žalostnem položaji ker ona pač more nedolžnemu obsojencu povrniti, kar je izgube imel na svojem imetji, ali nikdar pa ne tisto, kar je nesrečni človek s svojimi vred po nedolžnem sramote pretrpel, trpljenja prebl in neskončnih bridko-tij okusil, zlasti, če je vse to nesel v grob, predno se je svet o njegovej nedolžnosti prepričan bil. Ali vendar izreče naj se lepo, pravično načelo, in stori naj se, kolikor se le da, nedolžnega odškodovati za prebito kazen. Ta želja se je že davno, davno izraževala tudi v Avstriji in lahkonogo je postala jedna, splošna. Veseli zaznamovamo, da je tej lepej želji primeren spomenik postavil pesnik Stritar

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

IV. Poglavlje.

Družina Andrejevič in njegova žena.

(Dalje.)

Zakaj ne bi ljubila ona Družine Andrejeviča? Bojar res ni bil več mlad, pa Bog ga je blagoslovil z zdravjem, plemstvom, vojno častjo, trdno voljo, z vasmí, seli, širokimi travniki, njivami in gozdi za reko Moskvo, s škrabami, polnimi zlata, suknja in dragih kož. Samo z jednim Bog ni blagoslovil Družine Andrejeviča; s carsko milostjo namreč. Ko je zvedel Ivan Vasiljevič, da so njegove suubačice prišle prepozno, razsrdil se je na Morozova, in sklenil je kaznovati bojarja; velel ga je povabiti k svojemu obedu, in posadil ga je ne le nižje od Vjazemskega, a še nižje od Godunova, Borisa Teodoroviča, ki še ni imel nobene časti in nobenega čina.

Bojar ni mogel strpeti tega onečastenja; ustal

je izza mize: ne spodobi se Morozovu biti manj od Godunova! To je carja strašno razkažilo, in ukazal mu je, da mora prikloniti glavo pred Borisom Teodorovičem. Bojar je pokorno ubogal, poleg tega je pa grdo se znosil nad Godunovom, imenoval ga je prase!

Ko je car to slišal, ukazal je Morozovu takoj pobrati se mu izpred očí, in ne prikazati se, dokler mu ne odpusti. Odšel je iz carskega dvora bojar; hodil je zdaj v priprostej obleki, z nepočesano brado, sivi lasje so mu viseli po visokem čelu. Hudo mu je bilo, da ni smel gledati carjevih očí, pa ni onečastil svojega rodu, in ni sedel nižje od Godunova!

Hiša Morozova bila je polna časa. Sluge so se bali in ljubili bojarja. Vsak, kdor je prišel k njemu, bil je z veseljem vsprejet. Domačini in tujci hvalili so njegovo prijaznost; vse je obdaraval s prijaznimi besedami, z dragimi oblekami in modrimi sveti. Z nikomur pa ni bil tako prijazen kakor s svojo ženo, Heleno Dmitrijevo. In žena mu je povračevala prijaznost s prijaznostjo, slednje jutro in slednji večer klečala je dolgo pred svetimi podobami in molila je za njegovo zdravje.

Ali je bila kriva Helena Dmitrijeva, da se je sredi prijaznih besedij Družine Andrejeviča, sredi goreče molitve pred svetimi podobami urival jej v mislih njen mladi vitez, dirjajoč na konji z uzdignenim mečem in pred njim bežeči litovski polki?

Ali je bila ona kriva, da jo je ta obraz vedno zasledoval doma, v cerkvi in drugod, po dnevi in po noči, ter jej očital: „Heleno! Ti nesi držala svoje besede, nesi me čakala, da se vrnem, goljufala si me!“

24. junija na dan sv. Janeza Krstnika tisoč petsto pet in šestdesetega leta oglašili so se vsi Moskovski zvonovi zgočaj zjutraj in zvonili brez prenehanja. Vse cerkve bile so polne. Po končanej službi božje razšli so se ljudje po ulicah. Mladi in stari, ubogi in bogati, nesli so domov cvetlice in zelene vejice olepšane s pisanimi trakovi. Vse je bilo pisano, živo in veselo. Vender so se proti poludnevu začele ulice prazniti. Po malem začel se je narod razhajati, in kmalu nesi videl v Moskvi več človeka. Vladała je smrtna tišina. Pravoslavni so počivali v svojih počivalnicah, in nikogar ni bilo, ki bi bil jezil Boga, sprehajajoč se po ulicah, kajti Bog

tudi v slovenskem slovstvu, kjer konci svojega spisa „Nedolžen!“ (v lanjskem „Ljubljanskem Zvonu“ zvezek 6., 7. in 8.) vzklikne: „Na zdravje tistemu možu, kateri bo prvi nasvetoval postaviti, da naj se po krivem obsojenemu kolikor moči poravnava v nebo upijoča krvica!“

Raz neparlamentarni dnevni red javnega mnenja je prišla ta želja v konečnej obliki zakona na dnevni red našega državnega zbora 12. dne t. m. Razburkano valovje v državnej zbornici se je plegilo, ko je prišel načrt zakona o odškodovanju obsojenih in čez čas za nekrive spoznanih oseb v pretres in, kar je tako redko in pogrešano v parlamentarne avstrijske zgodovini, jednoglasično odobril je ves zbor ta zakon v drugem in tretjem branji. V debati, katero je poročevalec bojevit dr. Jacques hotel nekoliko popluskati vladi v obraz, oglasil se je tudi naš slovenski poslanec gospod dr. Vošnjak, pri katerem sploh opazujemo blago pozornost za žalostne socialne in pravne razmere; da se je v tej ljudomilij zadevi izpregovorilo tudi od slovenske strani, moremo le hvaliti, s tem smo si pridobili jeden dokaz več, da Slovenci nismo taki nazadnjaki, kakršni bi ugajali nemškim našim nasprotnikom.

Tako je pro-li vtorek državni zbor Avstrije in njenemu dobremu imenu storil jako dobro delo. Ako pomislimo, da je bilo pri nas v 21 letih nedolžno obsojenih 148 oseb, ondu je bil zakon o odškodovanju nedolžnih prava potreba v Avstriji, če tudi drugje ne. Da se je tako dolgo odlašalo s takim preprerim in koristnim ukrepom, se ni čuditi, saj so pač še do pred kratkim avstrijsko zakonodajstvo vodili nemški „liberalci“, ki so bili poprej vse drugo nego liberalci, in ki tudi še danes ta dan zapreke delajo svobodomiselnemu uravnavanju avstrijskih razmer s svojimi večnimi napadi na pravo in parlamentarno večino avstrijskega prebivalstva.

Z novim zakonom pa bode avstrijski napredek storil le jeden korak po potu, ki ga je tako hvalevredno ubral. Že v debati o rečenem zakonu se je poudarjalo in obžalovalo, zakaj se v tem zakonu ni določilo, da ima država odškodovati tudi tiste, ki so po nedolžnem bili v preiskovalnem zaporu. Treba bode torej delati, da se izvrši tudi ta mogočna in lepa pravna ileja, kar se bode doseglo tem lažje, ker je sedaj država obljubila, da bode poravnala zmote svojih oblasti pri nedolžno obsojenih in kaznovanih, ter tako pripoznala načelo svoje dolžnosti do odškodovanja sploh. Gotovo pa je, da sklep državnega zbora prošl vtorek donaja Avstriji čast vsestransko in posebno zadovoljnost od strani njenih državljanov, in da je želeti taci jednoglasinih sklepov še več za razvoj pravnega našega življenja!

V Ljubljani 19. februarja.

Kakor pri nas grdo in lepo vreme, tako vrste se v srbski kraljevini ostavke ministerstev, razpusti skupščina, nove voditve in zopet nova ministerstva. Vse, kar se nam iz Belega grada poroča, ima pečat negotovosti na sebi in vest, ki je danes nam došla, se jutri že z vsem oficijalnim aparatom oporeka. Ni davno še tega, ko smo čitali, kako slavno je zmagala vlada pri zadnjih volitvah, a skoro v isti hip navstala je ministerska kriza. Minister Kristić,

poznat kot izvrsten politični in upravni uradnik, mož energije poln, a preveč policijskega duha in značaja, nema prav nobene stranke za seboj, on je stranka sam za se. Zaradi tega pri zadnjih volitvah ni dobil nikake zaslombe in bilo bi proti vsem konstitucijskim načelom, da bi vladno krmilo še dalje imel v rokah mož, ki ima tako rekoč vse narodne zastopnike proti sebi. Poskušala so se sicer pogajanja, a Kristić ni hotel o nobenem kompromisu nič znati in je vztrajal pri svoji ostavki.

S danje ministerstvo Garašaninovo, čegar posamični člani so v političnem razgledu naštet, se obče smatra kot nadaljevanje preteklo jesen odstopivšega Piročanevega ministerstva. Ta preobrat je zavsem naraven. Radikalci so s svojim nevspešnim ustankom ob Timoku izgubili mnogo svojega upliva. Nasledki tega oboroženega upora neso ostali brez nasledkov mej prebivalstvom, saj se je že tolikrat obistinilo, da vsak, kdor kaj ima, naposled vender goji željo, mirno uživati svoj imetek, da vsak želi, da bi nastopile mirne in redne razmere. V tej želji glasovalo se je za naprednjaško stranko, katera je dobila veliko večino. Opiraje se na pridobljeno večino, okoristila se je napredna stranka in kralju ni preostajalo drugega, nego poklicati ministerstvo iz njene srede. Tako je moral dati Kristić ostavko in njegovo mesto zavzeli so njegovi predniki, ministerstvo Piročane, samo da pod drugim imenom.

Novo ministerstvo ima glade notranje politike boljše načela in nazore, nego li Kristić, gledé vnanje politike pa je postal mej tem položaj veliko ugodnejši, ker ste se Avstrija in Rusija poprijaznili in bode že vsled tega marsikatera neprilika in napetost odpala.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. februarja.

Jutri bode imela gospodska zbornica **državnega zbora** sejo. Na dnevnem redu je prvo branje izjemnih naredeb. Vsak razgovor je po zborničnem redu pri prvem branji izključen, samo ministerski predsednik bi zamogel poprijeti besedo in dati zbornici ona pojasnila, katera je dal v odseku zbornice poslancev.

Če tudi je še dva meseca do volitev na **Ogerskem**, vender se že volilci pripravljajo na volilni boj. Opozicija hoče antisemitsko vprašanje porabiti za agitacijsko sredstvo in izdala je že nek manifest, ki hudo napada sedanji židovski upliv na vse javne zadeve. Opozicija pridobiva vedno več veljave in v novem državnem zboru bodo gotovo konservativci bolje zastopani, morda pa pridobé še celo večino.

Vnanje države.

Novo **srbsko** ministerstvo je tako sestavljeno: Garašanin predsednik in minister za vnanje zadeve; Novaković za notranje; Kujundžić, dosedanjí poslanik v Rimu, za bogočastje in nauk; Marinković, sodnik pri kasazijskem dvoru, za pravosodje; G. Pavlović, bivši minister vnanjih zadev, za finance; polkovnik Petrović za vojsko; polkovnik Protić za javna graditeljstva; Gudović za narodno-gospodarstvo. Prejšnje ministre je včeraj kralj vsprejel v avdienci.

Ruski vojaški attaché v Berlinu, knez Doigoruky, podal se je predvčeraj h knezu Bismarcku v Friedrichsruhe. Včeraj je bil tja poklican še pruski vojni minister Bousart-Schellendorf. Sodi se, da se s tem mislijo še bolj utrditi dobre razmere mej Rusijo in Nemčijo. — Nekatera ruska zemstva so sklenila, da bodo od zdaj v njih tudi učitelji imeli svoje zastopnike. Temu je neki pritrdila tudi ruska vlada.

Napadu na **italijanskega** kralja, katerega smo priobčili včeraj v telegramu, laški listi ne pripisujejo nobenega pomena. Misli se, da ni bil namerjen proti kralju, a je le kak masčevalni akt proti dotičnemu karabinjeru. Ko bi bili napadniki nameravali napad na kralja, bili bi to lahko izveli, ne da bi bili prišli v dotiko z dotičnim karabinjerom. Kralj je še le izvedel o napadu, ko je prišel v Rim. Cornetski otčinski svet je izjavil slovesni protest proti napadu in poklonil 500 frankov dotičnemu karabinjeru.

V Bruselju izšla je brošura „Le armée française en 1884 et le General de Gallifet“, ki prinaša životopis tega **francoskega** generala in dokazuje njega neogibno potrebo za francosko vojsko. Nemčija se trese pred tem generalom, pravi knjiga in bi se jako razvesehla, ko bi ga politika nezaupanja in strankarstva prestavila v disponibiliteto. V političnem delu knjige poudarja brezimni pisatelj, da je pri nekaj priložnosti omenil temu generalu, ali on res želi postati predsednik republike? A odgovoril je, da je rajši korporal, ki zapoveduje štirim možem nego predsednik republike, ki nema nič zapovedati. General Gallifet služi pod zastavo republike domovini, ker je ta legalna državna oblika. On hoče služiti domovini kakor vojak na bojišči. Brošura ima najbrž namen, prepričati, da se ta general odstrani iz vojske.

Pruska vlada je zaukazala na novo razglasiti iskalm list proti kardinalu Ledihovskemu. To jasno kaže, da se Prusija še ne misli resno pomiriti s papežem in so dotične obravnave imele pred vsem ta namen, da so pruski katoličani rajši glasovali za vladne predloge v nemškem državnem in pruskem deželnem zboru. Pri posvetovanju o potrebnih za ministerstvo nauka bodo katoliški in poljski poslanci v deželnem zboru sprožili razgovor o tem. —

Danes bode glasovale v **angleškej** spodnji zbornici o grajalnem predlogu, katerega predlagajo konservativci. Več irskih poslancev se neki ne bode udeležilo glasovanja, vender se upa, da zmagala vlada, četudi ne z ravno veliko večino. — Veliki tabor v Guildhallu zahteval je angleški protektorat v Egiptu, in izjavil, da nobena rešitev egiptovskega vprašanja Angliji ne more biti dovoljna, ako trajno ne onemogoči trgovine s sužniki; tudi je potreben kupčijski pot v srednjo Afriko za trgovino in civilizacijo. Te resolucije so se izročile Gladstonu in lordu Granvillu ter opozicijskim vodjam. — Proklamacija, katero je razglasil Gordon v Kartumu, dovoljuje mej drugim tudi trgovino z robovi, ako se to potrdi, naustal bode v Angliji velik hrup proti Gordonovemu pacifikacijskemu programu, ki utegne biti osodopoln za sedanjo vlado. Ta naredba moža, ki je bil nekdanj najhujši bojevalec proti takej trgovini, prihaja morda od tod, da je oviranje te trgovine najglavnejši povod sedanjega Mahdijevega gibanja. Kajti kakor novejša poročila javljajo, ustaja v Sudanu ni verskega značaja in tudi ni naustala vsled nezadovoljnosti z egiptovsko vlado, temveč podkurili so jo bogati trgovci z robovi, in ti rabijo Mahdija za svoje orodje. — Zanimivo je, kako sodi Gordon o napadu ustajnikov na Kartum. General misli, da iz mej vse pri Eis Obeidu stoječe vojske bi le kakih tri ali štiri tisoč mož bilo pripravljenih z Mahdijem prestopiti Beli Nil, drugi bi se pa vsi uprli. Mej temi tremi ali štirimi tisoči so pa največ črne čete, pobegle iz egiptovske vojske, te bi pa bilo z ugodnimi pogoji zopet moč pridobiti. Kassala se je res udala. To mesto ima kakih 6000 prebivalcev in je 370 kilometrov na jugu od Suakima blizu abisinske meje; mesto je obdano z zidom in nasipom, a najbrž se je utalo brez vsega boja, brez prelita krvi. Kot vojaško skladišče za mejne vojaške postaje in kot prehodna postaja karavan, ki so hodile v Sennar imel je ta kraj dvojen pomen. Angleška kolona, ki misli prodirati proti Trinkitatu in Torkarji, se ne odpravi pred prvim marcom na odhod. Osman Digma je pa tu že prehitel Angleže, kajti

je človeku in vsakej stvari zapovedal, počivati ob poldanskem času; a grešno je delati proti božjej volji, če ne priganja kako neodložljivo delo.

Tako so vsi spali; Moskva bila je prazno mesto. Samo na Balčugi v nedavno sezidanej žganjariji slišalo se je kricanje, vriš in petje. Tam so vzle poludnevu pirovali vojniki, skoraj vsi mladi ljudje v bogatih oblekah. Razgrajali so v hiši, po dvorišču in po ulicah pred žganjarijo. Vsi so bili pijani, ta je ležeč na tleh polival žganje po obleki, drugi je s hripavim glasom poskušal peti neko pesen, pa izdaval je le zamolkle in nerazumljive glasove. Osedlani konji stali so pred vrati. K vsakemu sedlu bila je privezana metla in pasja glava.

Ravno tedaj prikazali so se jezdecu na ulicah. Jeden izmej njih v škrlatastem kaftanu, z zlatimi trepci in belej suknenej kapi, izpod katere so viseli gosti, rudeči kodrast lasje, obrnil se je k drugemu jezdecu.

— Mihejič, — rekel mu je, — ali vidiš te pijance?

— Vidim, bojar, vrag naj jih vzame! lej jih, kako razgrajajo!

— Ali vidiš, kaj imajo konji pri sedlih?

— Vidim: metle in pasje gobce, kakor oni razbojnik. Že morajo v istini biti carski ljudje, ker hodijo po Moskvi. Pravo smo naredili, bojar, zavreli smo kašo!

Serebrjanemu se je zmrščilo čelo.

— Pojdi, vprašaj jih, kje živi bojar Morozov?

— Oj, dobri ljudje, častita gospoda! — zakričal je Mihejič, približavši se tolpi, — kje biva bojar Morozov?

— Zakaj hočeš vedeti, kje živi ta pes?

— Moj gospod, Serebrjani, ima pismo na Morozova od vojvode Pronskega iz velikega polka.

— Daj semkaj pismo!

— Kdo si ti, kdo si ti, vrag prokl... kaj si ti? Ali se ti meša? Kako bi ti mogel dati kneževo pismo?

— Daj pismo, starac, daj! Poglejmo ali ne snuje ta Morozov kake izdaje, ali ne misli ugonobiti carja!

— Oh, ti slepar! — zakričal je Mihejič, pozabivši previdnost, s katero je začel govoriti, — ali se mari moj gospod družiti z izdajalci!

— Kako, še rogati se hoče nam! Doli s konja z njim, fantje, in pretepita ga!

In zdaj je sam Serebrjani priskakal k opričnikom.

— Nazaj, — zakričal je on, tako strašno, da so se nehoté umaknili.

— Če se kdo izmej vas, — nadaljeval je knez, — le s prstom dotakne tega človeka, mu jaz prekoljem glavo, a ostali boste zato dajali odgovor carju.

Opričniki so se prestrašili: pa novi tovariši prišli so iz sosednjih ulic, in obstopili kneza. Predrznosti in razžaljive besede so se usipale iz tolpe; ne bilo bi dobro Nikiti Romanoviču, ko ne bi se bil ravno tedaj zaslísal od blizu nek glas, pojoč psalm, in ustavil opričnikov, kakor bi jih začaral. Vsi so se obrnili v stran, od koder je prihajal ta glas. Po ulicah šel je kakih štirideset let star človek v platnenej srajci. Na njegovih prsih so zveneli železni križci in verige, a v rokah je imel lesen molek. Njegov bled obraz izražal je nenavadno dobrotljivost, na ustih, obdanih z redko brado, igral je prijazen smehljaj, oči so pa gledale mračno in neodložno.

on že z vsemi silami nadleguje Torkar in celo napada s svojimi četami Suakim. Prvi napad ustajnikov na to poslednje mesto v saboto odbile so angleške čete, in konjica je zasledovala napadnike. Danes se pa pričakuje glavni napad. — Angleška ekspedicija potrebovala je nekaj velblodnih gonjačev in ti so se hoteli nabrati iz egiptovske vojske. — Štirje vojaki so pa podali osebno keduvo neko peticijo z mnogimi podpisi, katera izjavlja, da se podpisani ne morejo udeležiti kristjanske ekspedicije, in poudarja, da je vsa armada tega mnenja. Ti štirje vojaki so se zaprli in pridejo pred vojno sodišče. Polkovnik Duncan bode vodil preiskavo. Pozneje se je pa oglasilo nad 200 egiptovskih vojakov, da radi prostovoljno gredo za gonjače z angleško vojsko.

Dopisi.

Iz Šmarija 13. februarja. [Izv. dop.] Kolikokrat so se hvalili naši nemčurški rogovileži v zloglasnem nemškem lističu, ki izhaja v Celji pod imenom, ki veliko želi, pa malo pove: „Deutsche Wacht“, da šmarijska podružnica nemškega šulvereina šteje nad 100 glav! Mirno misleči domačini so se posmehovali tej samohvali, ker so pri tem nehote spominjali se pregovora, ki pravi: „Prazen sod ima velik glas!“. Celjska vahterica in njeni privrženci so si vsled teh dopisov domisljevali, da je jedna najmočnejših narodnih trdnjav na spodnjem Štajerskem, — kakor smo slišali Šmarije večkrat imenovati, — padla v njihovo oblast. Hvala Bogu, da temu ni tako!

Šmarijski okraj stoji hrabrejši, kakor nekdanj, pripravljen je na najhujši pritisk, katerega bode še častnejše odbil, kakor zadnjega. — Delovanje nemškega šulvereina je naše ljudstvo pazno zasledovalo. — A kakor se vsekdar, tako se je tudi tu laž in krivica sama kaznovala. „Slepništvo,“ kakor je ljudstvo to početje imenovalo, je bilo kmalu na bellem dnevu. In sedaj, če se ozremo po nemškem šulvereinu, kaj vidimo? — Nič! — Gospod je udaril po pastirju in čeda se je razkropila! — A nekaj je še vendar le ostalo od šulvereina, in kaj je to? — Zasramovanje in preganjanje.

Jako čudno je, da imajo naši sodnijski diurnisti dovolj časa udeleževati se pri volitvah agitacije v smislu nemškega šulvereina, mesto da bi šli v pisarno. A to je prav, da ta zvrst ljudi nema upliva in slava gre tistemu poštemu kmetu, ki je jednega teh, ki je do vrata razcepljen, pri zadnjih volitvah v državni zbor iz sobe pomel. — Če smejo diurnisti delati, kakor hočejo in če smejo v pisarno priti, kedar se jim poljubi, tedaj jim manjka reda, katerega je po našem mnenju v takem uradu vendar le treba. Da bi Volk in Vrešak zmožnosti pri sodnijskih uradnikih, to ni verjetno, ker nobeden teh niti jednega pravilnega stavka slovenski zapisati ne zna. Uzroki morajo biti drugi. — Mi pričakujemo, da se napravi red med diurnisti, kakor ga je pravosodni minister mej adjuakti napravil!

Da je naše lešnikovce 27 p. m. Lešnik na cedilu pustil, to je čitateljem znano, a ne vedó še tega, kako se iz Slatine prišedši lešnikovci ta dan vedli. Mej govorom prečastitega gospoda B. Raiča so se ti neolikanci, katerim sta se tudi dva iz Šmarijskega okraja pridružila in od katerih je jeden celo na visokih solah hlače trgal, — postavili pred

okno g. Anderluhove hiše, kjer je slov. društvo zborovalo, ter so se s svojim oporekanjem in posmehovanjem prav pobalinsko obnašali, tako, da sta bila jeden odliččen Šmaričan in občinski sluga primorana odpoditi jih — bodi brentarji masla nemške kulture! Vi delate čast nemškemu šulvereinu!

Pred volitvami v državni zbor so nemčurji vse svoje moči napenjali, da bi si pridobili več glasov. Volilni možje so dobivali iz Celja pisma brez podpisov, s katerimi se jim je Lešnik priporočal. Kdo ste vi pošteni, ki se sliniti našemu ljudstvu, kedar ga potrebujete, pa si ne upate na beli dan? Kmetje varujte se takih ljudi binavcev! Ob času volitev še nemčurji po noči neso mirovali, ker so ti zgrabljivi volkovi še ob 11. uri na večer okoli hodili in se trudili za Lešnika. Neki kmet je jednega teh sotrudnikov nemšk. šulvereina dobro zavrnil, ko je tako pozno v mlačnem vremenu na njegovo okno potrkal, rekoč: „Kaj delaš zdaj v vasi, ko jug piše, bi raje ostal v svojem brlogu. — Volkovi se le v hudej zimi po vasih klatijo!“ Nekateri nemčurji so tudi na ta način agitovali za Lešnika rekajoč, da se bode g. Raič zopet za berjo potegoval, ki je ve inoma že rešena. — A vse te laži so malo prida prinele, ves Šmarijski okraj je zmogel samo 5 takih, ki so za Lešnika glasovali, vsi drugi volilci so iz prave narodne zavednosti oddali svoje glasove za našega z ogromno večino voljenega državnega poslanca B. Raiča!

Vam vrli volilci pa, ki ste vključ vsemu pritisku neomahljivi ostali in ki ste Šmarijskemu okraju dobro ime ohranili, bodi slava! Živeli!

Iz Istre 15. februarja. [Izv. dop.] (Mali košček kruha — pa velik kamen!) Kar smo že dolgo želeli, po čemer smo že davno hrepneli, to smo — hvala Bogu! dobili. Potovalnega učitelja kmetijstva nam je naša vlada imenovala. Da smo z imenovanjem gosp. Kramarja jako zadovoljni, bo vsakemu znano, kdor vé, kako nujna potreba je našemu zapuščenemu kmetovalcu vsakojakega pouka v umnem kmetijstvu. Naš kmetovalec ni še nikoli čul besedice o kmetijskem napredku, kajti potovalni učitelj nevesč nobenega slovanskih jezikov, je kmetijstvu toliko koristil, kakor vozu peto kolo; še škodoval mu je s tem, da ga je ubogi kmetovalec moral plačevati ter zgubljal zlati čas, ko ga je hodil poslušati. Koliko je o vsem razumel, ni treba posebej omenjati, saj se takrat, ko se mu v domačej, razumljivej besedi razloži natanko, kakor otroku, kmetič še vendar zmagaje z glavo ne vé, ali bi veroval gospodovim besedam, ali ne.

Z veseljem sprejemamo tedaj domačina, narodnjaka, strokovnjaka g. Kramarja za naše zapuščeno narodno kmetijsko polje; z veseljem upanjem, da bode on položil temeljni kamen novemu poslopju umnemu kmetijstvu v tužni Istri — mu kličemo tedaj srčni „dobro došli!“

Prva naša pridobitev, ali imenovanje je za nas povsem povoljno, boljšega nismo pričakovali; a ne tako drugo, — ako se uresniči, česar pa nas Bog varuj! Zelo nas je pretresla vest, da bode najbrže za vladiko v Poreču imenovan g. dr. Flapp. Mi, ki tega gospoda poznamo še iz Gorice, vemo, da ni prijatelj slovenskega naroda, niti slovanskim jezikom, katerih ne pozna. Velik korak nazaj nas potisnejo, ako nam pošljejo takega moža; z njim se

nam uniči še zadnja zaslonba, odprejo se našim — in državnim sovražnikom vrata na stečaj tudi tja, kamor do zdaj so le polagoma tibotapljali.

Dokler je čas, ali bi se ne našel mej slovenskimi državnimi poslanci mož, ki bi skušal to pogibelj odvrniti? Ako je na svetu mogoče, prosimo pomoči!

Ako se obe obljubi uresničiti (prva se je že), bodedo dobili za majhen košček kruha v potovalnem učitelju, debel kamen v Poreškem vladiki. Da nismo skoro drugzega pričakovali od našega namestništva, je naravno v žalostnih naših razmerah.

Kdaj nam zasije zlato solnce, ako za vsakim dobrodejnim solničnim žarkom prihruje uničevalna ploha?!

Domače stvari.

— (Umr1) je včeraj zjutraj v Ljubljani g. Ljudevit Semen, bivši c. kr. okrajni sodnik, v zadnji čas pomočni referent pri deželnem odboru.

— (Umr1) je včeraj v Šiški gosp. Andrej Vodnik, posestnik „pri kamnitej mizi“ vsem Ljubljčanom dobro znan in priljubljen domoljub. Lahka mu zemljica!

— (114 nemških in nemškutarskih starišev) ušlo je kakor poročajo nemški listi iz Ljubljane, peticijo na deželni šolski svet, naj slednji mestnemu zboru da nalog, da napravi nemško ljudsko šolo v Ljubljani, ker ima po zakonu do tega dolžnost. Po zakonu zahteva se 40 otrok, a gori navedenih 114 petentov ima 203 za šolo sposobne otroke.

— („Kmetovalec“), novo glasilo c. kr. kmetijske družbe kranjske ne bode izhajal kot priloga „Novic“, temveč kot list sam za se, a gospodarski in kmetijski članki, katere bode prinašal, ponatisnjeni bodo tudi v „Novicah“.

— (Uradni list) bosniške vlade izhaja sedaj v večji obliki in samo v jednom, to je „u bosanskom jeziku“. Pri nas bil je nekdanj uradni jezik „kraiherische Sprache“, tam doli pa je „bosanski“.

— (Hrvatskim listom) v Zagrebu in Zadru se hudo godi. „Sloboda“ kakor „Narodni list“ kažeta dosledno na prvih straneh barvo nedolžnosti — vsaj vsaka druga številka je zaplenjena — in „Stekliša“ 4. številko zaplenili so zaradi nič manj nego peterih člankov; ko se je zahtevala druga izdaja, reklo se je, da to ne gre, kajti potem bi Stekliš ne bil več vsakih 14 dnij izhajajoč časnik, ampak izhajal bi v treh številkah na mesec. Treba tedaj za drugo izdajo 1000 gld. pologa (kavcije) in vrhu tega mora se list kolekovati. Zares jako ljubeznivi pogoji!

— (Staroslovenska maša) v glagolskem jeziku služi se že dlje časa v Dubrovniku in okolici. „Glagoljska misa“ se je občinstvu jako priljubila in prosti narod je jako ponosen na to pridobitev, videč, da njegov jezik ni samo za polje in za dom, nego da je ravnopraven z aristokratskim latinskim jezikom. Vsled tega je celo takozvana „gosposka maša“ v nedeljo dopoldne po jako odličnem občinstvu mnogobrojno obiskovana in z izredno pozornostjo posluša se služba božja v slovanskem jeziku.

— (Konj z vozom se je izgubil.) Nek fant iz Hrušice peljal je s starim rujavim konjem gnoj na močvirje. Ko se je vračal, pustil je za nekaj

Zagledavši Serebrjanega nehal je peti, stopil je k njemu in pogledal mu je naravnost v obraz.

— Ali si ti, ti? — rekel je, kakor bi se čudil, — zakaj si ti tukaj mej njimi?

In ne počakavši odgovora, začel je peti: Blažen mož, kateri se s hudobneži ne druži.

Opričniki so se mu umaknili z vidnim spoštovanjem, pa on se ni zmenil za nje, in začel je zopet gledati v oči Serebrjanemu.

— Mikitka, Mikitka! — klical je zmagujoč z glavo — kam si zašel?

Serebrjani še nikdar ni videl tega človeka, in čutil se je, da ga je klical po imenu.

— Ali me ti poznaš? — vprašal ga je.

Blaženi se je zasmel.

— Ti si moj brat! — odgovoril je: — jaz sem te takoj spoznal. Ti si ravno taki blaženi, kakor jaz. Tudi uma nemaš več, kakor jaz, sicer ne bi bil prišel semkaj. Jaz vidim tebi v srce. V njem je vse čisto in sama resnica; midva sva oba prisvojena! A ti, — nadaljeval je, — kažoč na oboroženo tolpo, — ti neso najini sorodniki! U!

— Vasja, rekel je jeden opričnikov, — ali hočeš česa? Ali ti je treba denarjev?

— Ne, ne, ne! — odgovoril je blaženi: — od tebe nečem ničesar! Vasja ničesar ne vzame od tebe, a daj Mikitki, česar prosi!

— Božji človek, — rekel je Serebrjani, — jaz sem vprašal, kje je bojar Morozov?

— Ali Družina? Ta je naš! Ta je pravičen! Sama njegova glava je neupogljiva! A kmalu se bode upognila, kmalu se bo upognila, se že pripogiblje!

— Kje biva on? — ponovil je prijazno Serebrjani.

— Ne povem! — odgovoril je blaženi, kakor bi bil jezen — jaz ne povem, naj ti povedó drugi. Nečem te pošiljati v nesrečo!

In on se je hitro oddalil, pojoč dalje svoj psalm.

Ne razumevši njegovih besed in ne trateč časa z uganjevanjem, obrnil se je Serebrjani z nova k opričnikom.

— Kaj, — vprašal jih je, — povejte mi vendar, kako morem najti Morozova.

— Stopaj naravnost, — odgovoril je nekdo izmed njih. — Tam, kjer se obrneš na levo, je gnezdo starega vranu.

Ko je knez odhajal, začeli so opričniki, pomirjeni s prihodom blaženega, zopet razsajati in upiti za njim.

— Ej! — kričal je nekdo: — sporoči mu naš pozdrav, in povej mu, da naj se pripravi za vislice; dosti dolgo je že živel.

— Pa tudi zase preskrbi vrv! kričal je drugi, tekoč za njim.

Pa knez se ni zmenil za njih roganja.

„Kaj je hotel reči meni blaženi?“ premišljeval je, povešajoč glavo.“

— „Zakaj mi ni pokazal hiše Morozova, in zakaj je pristavil, da me neče pošiljati v nesrečo?“

Gredoč dalje srečala sta knez in Mihejič mnogo opričnikov. Nekateri so že bili pijani, drugi so pa šli še le v žganjarijo. Vsi so ga gledali predrzno a nekateri delali so take surove opazke o jezdecih, da se je lahko videlo, kako so privajeni brezskrbnosti.

(Dalje prih.)

trenutkov konja in je odšel po nekem opravku. Ta čas je pa ubežal konj z vozom in ljudje so ga neki videli z vozom samega iti skozi mesto. Dozdaj se pa še ni posrečilo najti konja. Kdor bi ga našel, naj ga odda pri Mici Kušarjevi v Hrušici h. št. 19.

— (Anton Sekula) bil je zaradi roparskega umora obsojen na smrt in te dni v Oseku obešen. Rabelj Kozarek dobil je za to poslovanje 100 gld. in se je na pobotnico podpisal „kr. ogerški rabelj“.

— (Iz Kamnika) se nam piše: Tukajšnja čitalnica napravi na pustno nedeljo maškarado. — K tej veselici uljudno vabi odbor.

— (Pekovsko pevsko društvo „Jadranska Zarja“) v Trstu imelo je v nedeljo pri „Monte verde“ besedo s plesom, pri kateri je mej pevkami točkami najbolj dopadal ženski čveterospev „Izgubljeni raj“, besede S. Gregorčič-a, katerim je tako lep napev zložil g. Pancé, da se je ta pesen morala trikrat ponavljati.

— (Razpisano je mesto) okrajnega rano-celnika v Železnikih, okraj Škofjeloški. Letna nagrada iz okrajne blagajnice 400 gld. Prošnje do dne 15. marca t. l. na c. kr. okrajno glavarstvo v Kranji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 19. februarja. Schönererjev predlog o podpori rodbin iztiranih delavcev ovržen. Taaffe povedal, da je iztiranih 215 tuzemcev, vmes dva Kranjca, 23 inozemcev. Poslanci Gödel, Raič, Vošnjak izročili spomenico slovenskega društva Mariborskega ministru Taaffeju.

Dunaj 19. februarja. Cesarjevič obiskal je včeraj spremljan po pobočniku ples „Con-

cordije,“ kjer je bil vsprejet s cesarsko himno in hoch-klici.

Berolin 19. februarja. Cesar, principi in princesinje obiskali so včeraj ples pri Szechenyi-ji. Cesar in principi imeli so avstrijske uniforme in rede. Cesarica poslala je poročilo, da je zadržana.

Stuttgart 19. februarja. Avstrijski poslanik Pottendorf umrl.

Belgrad 19. februarja. Sestava kabineta se je v zadnjem trenutku ustavila. Imenovanje se vsako uro pričakuje.

Suakim 19. februarja. Včeraj je došlo 739 angleških vojakov.

Tuji:

dne 18. februarja.

Pri Slonu: Löwenban z Dunaja. — Möhrdelli iz Trsta. — Neumann z Dunaja. — Paur iz Dunajskega Novega Mesta.

Pri Mallé: pl. Fichtenau z Novega Mesta. — Altschull iz Toplice.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
18. febr.	7. zjutraj	745.95 mm.	— 3.4°C	sl. vzh.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	745.81 mm.	— 1.0°C	z. vzh.	d. jas.	—
	9. zvečer	746.31 mm.	— 4.6°C	sl. vzh.	obl.	—
Srednja temperatura + 3.0°, za 2.7° pod normalom.						

Dunajska borza

dne 19. februarja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	79 gld. 60 kr.
Srebrna renta	80 60

Zlata renta	101 gld. — kr.
5% marena renta	95 —
Akcije narodne banke	842 —
Kreditne akcije	309 10
London	21 65
Srebro	—
Napol.	62 1/2
Č. kr. cekini	70 —
Nemške marke	9 30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 123
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld. 172
4% avstr. zlata renta davka prosta	101 40
Ogrska zlata renta 6%	121 75
— 4%	90 30
— 5%	87 80
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104 —
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120 50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106 30
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 25
Kreditne srečke	100 gld. 173
Rudolfove srečke	10 20
Akcije anglo-avstr. banke	120 114
Tramway-drust. velj. 170 gld. a. v.	229 10

S tužnim srcem naznanjaya vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je najin ljubljani brat

ANDREJ VODNIK

danes dne 18. t. m. ob 1 1/2. uri zjutraj, v 47. letu svoje starosti, po kratki bolezni v Gospodu zaspal. Truplo dražega umrlega bode v sredo, dne 20 t. m. popoldne ob 4. uri v Spodnji Šiški, hiš. št. 89, blagoslovljeno ter na pokopališče k sv. Krištofu prenešeno in ondi pokopano. Sv. maše zadušnice se bodo brale v farni cerkvi čast. oo. frančiškanov.

V Spodnji Šiški, dne 18. februarja 1884.

Ana Vodnik, omožena Knez,

sestra.

Josip Vodnik, brat.

(114)

Proti protinu in trganju, pri otrpnenji in vsakovrstnih unetjih pokazalo se je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. Steklenica z navodom rabe stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzeteji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (690 3)

Fanta,

čvrstega, lepega vedenja, ki zna dobro pisati in računati, želim oddati za učenca v šolano.

(111—3) Marjeta Kregar v Ilir. Bistrici.

Posušene zdravilne

zelišča, korenine in cvetje,

kakor tudi

(107—7)

suhe borove mladike

kupujejo se po visoki ceni v vsaki količini. Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu tega lista pod A. R. S. 107.

Izumil!!!

Po neutrudljivih študijah se je dru. pl. Bendenu posrečilo napraviti

pomado za lase,

o katerej se po vsej pravici trditi sme, da **zadostuje svojemu namenu.** Po tej pomadi v kratkem času zrastejo gosti lasje in brada, ter je tudi dober pripomoček proti izpadanju las. **Izumitelj jamči za gotov uspeh.**

Cena lončku 2 gld.

Pristna se dobiva proti predpošiljavni zneska pri izumitelji samem, **dru. pl. Bendenu,** Prag, Salungasse 7. (56—9)

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdoznejše želodčne boleti. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemoroide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljavo pa jedino v lekarni **Cristofolletti v Gorici.** V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy,** na Mestnem trgu št. 4. Steklenica stane 30 kr. (89—5)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi domišljajnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nima nobene moči in vrednosti.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armic.

Umrla so v Ljubljani:
14. februarja: Leopold Merišček, nakararjev sin, 4 mes., Trška cesta št. 19, za božjastjo. — Alojz Kosič, delavec, zdaj kaznenec, 20 let, Ulice na Grad št. 12, za akutnim plućnim edemom.
15. februarja: Janez Plšnar, delavec, zdaj kaznenec, 34 let, Ulice na Grad št. 12, za kron. pljučno tuberkulozo. — Antonija Wurari, pekarska vdova, 67 let, Prečne ulice št. 2, za osepnicami. — Marija Kanclija, gospija, 64 let, Krvavja dolina št. 11, za starostjo. — Josip Neuhäuser, krojač, zdaj prisiljenec, 17 let, Poljanski nasip št. 50, za vročinsko boleznijo.

16. februarja: Janez Stampf, delavec, zdaj kaznenec, 75 let, Ulice na Grad št. 12, za starostjo.
17. februarja: Janez Ropč, muševitani ločomočivni vojaš, 60 let, Kolod. orske ulice št. 11, za omuhčanjem možganov. — Sidonija Lincinger, agencova hči, 17 mes., Črevljarske ulice št. 1, za kron. vodenico v glavi. — Jožeta Bracki, uradnikova vdova, 69 let, Fabriške ulice št. 4, za krvavenjem pluć.
18. februarja: Marija Kriznar, dimnikarjeva hči, 4 leta, za davico.

Kuverte s firmo
priporoča po najnižji ceni
„**NARODNA TISKARNA**“
v Ljubljani.

Računski sklep

„**Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice**“,

registrirane zadruge z omejenim poroštvom v Ljubljani,

za drugo upravno leto 1883.

Denarni promet.

Dohodki:	gld.	kr.	Stroški:	gld.	kr.
Gotovine dne 1. januarja 1883	2987	34	Inventar	5	—
Sprejete obresti	2800	37	Deležnikom izplačani dobiček	500	—
Hranilne uloge	29969	60	za leto 1882	8158	09
Dohodki takse „uradni stroški“	156	10	Povrnjene hranilne uloge	171	08
Vrvena posojila	32975	—	Obresti zanje	95	22
Prehodni zneski	27	57	Konto „uradni stroški“	47100	—
			Posojila	29	57
			Prehodni zneski	12857	02
			Gotovina v blagajnici in naložena pri drugih denarnih zavodih	68915	98
				68915	98

Konto zgube in dobička.

Debet:	gld.	kr.	Credit:	gld.	kr.
Izplačane obresti hranilnih ulog	171	08	Na novi račun pripisani ostanek dobička iz leta 1882	51	52
Kapitalizovane obresti hranilnih ulog	1092	91	Vzprejete obresti	2800	37
Za leto 1884 vzprejete obresti	687	20	Zaostale obresti	5	85
Za leto 1882 vzprejete obresti	15	17	V letu 1882 za leto 1883 vzprejete obresti posojil	419	42
Odbitek pri vrednosti inventara	61	82	Dohodek takse „uradni stroški“	156	10
Uradni stroški	95	22			
4 1/2% obresti deležnikom	4	0			
Čisti dobiček	859	86			
	3433	26		3433	26

Bilanca.

Aktiva:	gld.	kr.	Pasiva:	gld.	kr.
Inventar	155	60	100 deležav po 100 gld.	10000	—
Posojila	37162	—	Rezervni fond	500	—
Zaostale obresti	5	85	Hranilne uloge od 45 strank	36590	50
Gotovina dne 31. decembra 1883 in naloženega pri drugih denarnih zavodih	12857	02	Kapitalizovane obresti hranilnih ulog	1092	91
	50180	47	Za leto 1884 vzprejete obresti posojil	687	20
			4 1/2% obresti deležnikom	450	—
			Čisti dobiček	859	86
				50180	47

V Ljubljani, dne 27. januarja 1884.

Za ravnateljski odbor:

(110—3)

J. Knez m. p.,

ravnatelj.

Ant. Knez m. p.,

blagajnik.

M. Bavdek m. p.,

kontrolor.

V. Jenko m. p.,

odbornik.

Z glavnimi in pomočnimi knjigami primerili in v redu našli:

Za nadzorstvo:

Drd. J. Kotnik m. p.

August v. Wurzbach m. p.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.